Razboiul Stelelor

Fantomele Lorzilor Sith

Jude Watson

Jude Watson

este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu *Star Wars Journal: Captive to Evil* – Jurnalul Printesei Leia Organa.

De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

Jude Watson

FANTOMELE LORZILOR SITH

Povestire

Star Wars Insider

N 88
Ghosts of The Sith
By Jude Watson

Fantomele Lorzilor Sith
Jude Watson

Adaptare după Star Wars Insider nr 88

Această povestire este scrisă de autorul seriei **Ultimul Jedi** [The Last of the Jedi].

Întâmplările din această scurtă istorioară au loc undeva între acţiunile descrise în cartea Dark Waming şi cele descrise în cartea Underworld.

Nava spaţială se clătină când Ferus Olin viră spre tribord. Câmpul era împânzit de resturi de gunoaie spaţiale aruncate şi de mici asteroizi care ar fi putut fi aspiraţi cu uşurinţă de puternicele motoare, mai rapid decât dacă ai fi spus „Ooops”. „Putea să o facă. Măcar dacă mâinile nu iar mai transpira aşa”.

Korriban, centrul puterii vechiului ordin Sith, era înapoia câmpului de resturi. *„Un izvor de rău, ce încă atrage răul ca un magnet”*, aşa descrisese Obi-Wan planeta.

În timp ce nava sa se apropia de planetă, putea să simtă răul înconjurându-l.

Ferus luase singur decizia să vină, introdusese coordonatele în calculatorul de navigaţie, dar se simţise ca şi cum ar fi luat altcineva deciziile în locul său. Era ca şi când o rază tractoare s-ar fi fixat pe el făcându-l să urmeze drumul spre înainte.

„De ce fac asta? De ce?” Nu putea înţelege, totul venea din interior.

Cu câteva zile înainte, Obi-Wan se urcase pe vârful unui munte din Bellessa ca să îl întâlnească. Ferus era un veteran obişnuit, ca mulţi alţii, al războaielor civile (războiul Clonelor), luptător în rezistenţă şi fugar din închisorile imperiului. Apoi a apărut Obi-Wan şi din acel moment a trebuit să fugă de vânătorii de recompense, să fie în mijlocul acţiunii războaielor civile şi, să nu uităm să menţionăm asta, să descopere că, galaxia este în mâinile *Lorzilor Sith*.

Acum era aici, făcând pe cavalerul *Jedi*, iar Obi-Wan era ascuns undeva, în teritoriul Bantha de pe Tatoonie.

Asta nu însemna că era un *Jedi*. Cu siguranţă nu. Fusese ucenicul lui Siri Tachi, apoi părăsise ordinul. Putea să simtă *Forţa*, dar ca să o utilizeze, cu viteză şi puritate constantă, era un chin.

Era într-o călătorie spre Coruscant, tocmai pe marginea exterioară a galaxiei, verificând un zvon, vizavi de un *Jedi* arestat, când îi venise ideea să meargă pe Korriban.

Niciodată nu spusese că era un *Jedi* deştept. Dar ceva îl chemase, un îndemn lăuntric, dorinţa de a vedea împotriva a ce luptă. Doar o privire aruncată „*părţii întunecate*” pe Korriban îi putea spune mai mult decât o mie de cuvinte rostite de Obi-Wan.

Trecu de câmpul de resturi şi deodată, în faţa sa, se ivi Korriban. Nori purpurii îi ascundeau suprafaţa, iar în jurul său gravitau şapte luni de culoarea fildeşului.

Pe când fusese ucenic mai vizitase planeta. Îşi reamintea şi acum senzaţiile din stomac, iar în gură avea un gust dulceag, dar rău, de fruct stricat.

Colegul său, Trever Flume, un tânăr de numai 13 ani, apăru în spatele său.

— Aceşti nori…, parcă prevestesc o furtună.

— Au culoarea sângelui, spuse Ferus.

— Culoarea durerii, răspunse Trever.

Ferus îl privi. Trever văzuse multe în scurta lui viaţă. Imperialii îi uciseseră întreaga familie. Dacă durerea avea o culoare, Trever ştia care este aceea.

Li s-a dat permisiunea să aterizeze în Dreshdae. Spaţioportul se afla în centrul unui platou, plin de construcţii urâte, aşezate dezordonat, sub un cer cenuşiu. Ferus conduse nava spre pistă, coborând încetişor.

— Putem să discutăm despre asta, curajosule domn? întrebă Trever. Conform spuselor tale şi ale lui Wan, *Lorzii Sith* sunt persoane rele prin definiţie şi cu impresionante puteri malefice. Iar tu vrei să te furişezi în locuinţa lor privată?

— Cam aşa ceva. Ferus râse încetişor. Nu o să rămânem mult timp aici.

Trever îşi trecu mâna prin părul albastru.

— Deja suntem de prea mult timp aici, murmură el.

În exteriorul navei, un ofiţer imperial aştepta.

— Este interzis accesul în Dreshdae. Doar în caz de urgenţă. Rămâneţi la bordul navei.

— Încântătoare urare de bun venit, spuse Trever, în timp ce ofiţerul se îndepărta.

Ferus privea totul fără să pară că este atent la ceva, o veche tehnică Jedi. Pista de aterizare şi hangarul suferiseră modificări recente. Se puteau observa ziduri noi, din plăci de ferrocretă, aşezate lângă vechile ziduri. Urmele loviturilor şi zgârieturile de pe ziduri indicau volumul mare al traficului. Hangarul era plin de nave imperiale şi de crucişătoare stelare ponosite. Piloţi murdari se sprijineau de nave în timp ce ofiţeri imperiali se învârteau plini de importanţă. Locul era împânzit de droizi de luptă ce păreau inactivi.

Deodată simţi ceva, ca o atingere pe umăr, dar nu era nimeni. Sudoarea îi invadă pielea, prelingându-i-se între omoplaţi. *Partea întunecată* a Forţei era atât de puternică încât părea că pluteşte prin aer ca o pâclă densă. Îşi reamintea această senzaţie... şi *vocile*.

La început era ca un murmur, părea că este vântul, până ce realizai că nu există nici o adiere. Iar cuvintele..., nu veneau de nicăieri, erau înăuntrul său, insistente şi suave, precum mângâierile unor degete umede.

Fantomele *Lorzilor Sith* îi şopteau în urechi invitaţii obscure, amplificându-i temerile.

„Crezi ca ai pierdut Forţa dar... te putem învăţa. O sa fii mai puternic decât înainte. Crezi că ai pierdut totul, dar... îţi putem înapoia tot ce ai avut şi tot ceea ce doreşti... Uneşte-te cu noi şi vei avea totul.”

— Ferus, te simţi bine?

— Da. Totul este în regulă.

Vocile erau destul de neobişnuite. Abia acum, Ferus realiză nefirescul sunetelor din hangar. Să fi fost oare, conformaţia pistelor de aterizare, a docurilor de andocare ori a acoperişurile joase, cauza amplificării ecoului? Orice ar fi fost, dădea sunetelor o formă halucinantă. Paşii pe care îi auzeai că se apropie, de fapt se îndepărtau. Sunetele pe care le auzeai din spate, veneau de fapt din faţă. Zgomotul unui transportor care dădea impresia că o să apară de după colţ şi... nu apărea.

Din această cauză, când o voce vorbi undeva în spate, iar persoana apăru în faţa lui, tresări surprins.

Femeia examină platforma de aterizare cu o privire rece, izvorâtă, ca nişte ace de gheaţă, din ochii albaştri, apoi înfăşurându-se în luxoasa capă de mătase, înaintă urmată de un ofiţer imperial de rang înalt.

Ferus se aplecă şi, ca din întâmplare, îşi ascunse faţa.

— Du-mă imediat în *Valea Lorzilor Întunecaţi,* îi spuse ea oficialului, în timp ce trecea pe lângă ei.

— O cunoşti? întrebă Trever.

— Jenna Zan Arbor. Cel mai căutat criminal din galaxie înainte de Războiul Clonelor. O genială cercetătoare care se ocupa cu vindecarea unor boli ce puteau distruge populaţii întregi.

— Asta e bine.

— Întâi contamina cu viruşi locuitorii omorând mii de persoane, apoi apărea ca o salvatoare. Şi bineînţeles mărea întruna preţul tratamentelor.

— Asta e rău.

— Văd ca ai priceput. Era obsedată de studierea *Forţei*. S-ar putea să fie una din puţinele persoane din galaxie care ştie că Palpatine e un Lord Sith. În ultima mea misiune am

urmărit-o până aici. Venise să întâlnească un *Lord Întunecat.*

Mă întreb, de data asta ce caută aici?

— Nu este problema noastră. Noi mergem pe Coruscant, îţi aminteşti, nu?

— Dacă am putea să o urmărim…

— Ştii că nu avem voie să părăsim nava. În mod normal nu-mi place să ascult ordinele, dar în acest caz… o fac bucuros.

Trever tremura în timp ce privea pe deasupra marginii platformei spre Dreshdae.

Ferus auzi iar *vocile: „Rămâi. Avem atâtea să te învăţăm”.*

Dorea să rămână. Ar putea înşela *vocile.* Acestea ar crede că va rămâne pentru ele, pentru puterile lor, dar ar rămânea doar pentru propriile lui interese.

Vocile murmurară din nou: *„Ai putea creşte în Forţă. Acesta este locul ideal pentru a o face. Ştii asta.”*

Ferus simţi un imbold interior, ca o atracţie a unui astru imens asupra unei minuscule planete.

Ar putea învăţa de la ele, fără să treacă de partea *întunericului*. Aveau dreptate: era slab şi putea deveni puternic. Ar putea rămâne.

— Ferus! Trever îl apucase uşor de mână.

Privi în jos, şi nu văzu copilul, ce îl privea cu afecţiune. Văzu un obstacol.

„Bine, bine, începi să înveţi”, auzi din nou.

Rămase cu ochii pe mâna lui Trever. Simţea căldura mâinii copilului, o atingere, în care simţii încrederea.

— Cred că..., spuse Trever, e timpul să hotărâm ce vrem să facem.

Cu un efort, Ferus se smulse din strânsoarea *vocilor. Partea întunecată* era aici, dar aici era şi *Forţa* pe care el o cunoştea. O simţea în jurul lui.

La douăzeci de metri distanţă, Zan Arbor se întoarse brusc. Nu-şi dădu seama ce o făcuse să se întoarcă. Ochii ei albaştri îl priveau intens în timp ce îl studia. Nu făcu nici o mişcare.

Îi spuse ceva ofiţerului imperial ce o însoţea.

— Mai bine am pleca, spuse Ferus.

Fără să pară grăbiţi, se întoarseră şi urcară în navă.

Ceru permisiunea de decolare şi începu să numere secundele care treceau. Părea că durează ani. Îşi dădu seama ce aproape fusese să rămână. Aproape că nu se opusese. Îi găsiseră slăbiciunea şi încercaseră să profite.

Lumina consolei se ilumină în verde. Aveau permisiunea de a decola.

În timp ce încălzea motoarele, consola se ilumină în galben, cerându-i să ia legătura cu centrul de control.

Ignorând apelul, Ferus decolă.

Korriban îl învăţase ceva. Nu era destul de puternic pentru a înfrunta *Lorzii Sith*. Nu era suficient de pregătit, dar era pe drumul cel bun.

SFÎRŞIT

